

Jumalan rakkaus ja viha

”Mutta Jumala on laupias, ei hän tuhoa syntistä, vaan armahtaa. Kerta kerran jälkeen hän hillitsi vihansa eikä antanut kiivaudelleen valtaa.” (Ps. 78:38.)

Avaintekstit:

Ps. 78;
Joonas 4:1–4;
Matt. 10:8;
Matt. 21:12, 13;
Jer. 51:24, 25;
Room. 12:17–21.

Vaikka Jumalan laupeutta usein juhlitaan, monet pitävät ajatusta hänen vihastaan häiritsevänä. Jos Jumala on rakkaus, hänen ei pitäisi heidän mielestään koskaan ilmaista vihaa. Tämä käsitys on kuitenkin väärä. Jumalan viha kumpuaa suoraan hänen rakkaudestaan.

Jotkut väittävät, että Vanhan testamentin Jumala on vihan Jumala ja että Uuden testamentin Jumala on rakkauden Jumala. On kuitenkin vain yksi Jumala, ja hänen on ilmoitettu olevan sama molemmissa testamenteissa. Jumala, joka on rakkaus, vihaa pahuutta – mutta juuri siksi, että hän on rakkaus. Jeesus itse ilmaisi syvää vihaa pahuutta kohtaan, ja Uusi testamentti opettaa lukuisia kertoja Jumalan vanhurskaasta ja asianmukaisesta vihasta.

Jumalan viha on aina hänen vanhurskas ja rakastava vastauksensa pahuutta ja epäoikeudenmukaisuutta vastaan. Jumalallinen viha on vanhurskasta suutumusta, jonka motiivina on täydellinen hyvyys ja rakkaus, ja se pyrkii saamaan koko luomakunnan kukoistukseen. Jumalan viha on yksinkertaisesti rakkauden asianmukainen vastaus pahuuteen ja epäoikeudenmukaisuuteen. Näin ollen pahuus provosoi Jumalan kiivautta toimimaan pahuuden uhrien hyväksi ja pantehtäjiä vastaan. Jumalallinen viha on siis yksi jumalallisen rakkauden ilmaus.

Tämä tutkistelu on sapatiksi 1.2.2025

PAHUUDEN MUREHDUT- TAMA

Raamatun Jumala rakastaa oikeudenmukaisuutta ja vihaa pahuutta. Siksi synti ja pahuus herättävät Jumalassa tunteita, joita hän ilmaisee sorrettujen ja hyväksikäytettyjen puolesta, ja jopa silloin, kun ihmisen pahuus vaikuttaa ensisijaisesti tähän itseensä. Jumala vihaa pahuutta, koska se aina vahingoittaa hänen luotujaan, omaan itseen kohdistuneenakin. Raamatun kertomuksissa Jumala vihastuu toistuvasti, mitä raamatuntutkijat kutsuvat kapinoinnin kierteeksi. Se etenee seuraavasti:

Ihmiset kapinoivat Jumalaa vastaan ja tekevät pahaa, joskus jopa kauhistuttavia hirmutekoja, esimerkiksi uhraavat lapsia ja suorittavat muita Jumalan silmissä kauhistuttavia asioita.

Jumala vetäytyy ihmisten päätösten vuoksi.

Vieraat kansat sortavat Jumalan kansaa.

Kansa huutaa Jumalaa vapauttamaan heidät.

Jumala armollisesti vapauttaa kansansa.

Kansa kapinoi jälleen Jumalaa vastaan, usein vielä räikeämmillä tavoin kuin aiemmin.

Tämän törkeän pahuuden ja uskottomuuden kierteen edessä Jumala kuitenkin kohtaa toistuvasti ihmisen uskottomuuden, sillä hän on loputtoman uskollinen, pitkämielisen suvaitsevainen, hämmästyttävän armollinen ja syvästi laupias.

Lue Ps. 78. Mitä tämä teksti kertoo Jumalan vastauksesta hänen kansansa toistuvaan kapinointiin?

Raamatun mukaan rakkaus ja oikeudenmukaisuus liittyvät toisiinsa. Jumalallinen viha on asiallinen rakkauden vastaus pahuutta vastaan, koska pahuus satuttaa aina jotakuta, jota Jumala rakastaa. Raamatussa ei ole yhtään tapausta, jossa Jumala olisi mielivaltaisesti tai epäoikeudenmukaisesti vihainen tai suuttunut.

Vaikka Jumalan kansa hylkäsi ja petti hänet toistuvasti, Jumala jatkoi vuosisatojen kuluessa kärsivällisesti armon osoittamista yli kaikkien kohtuullisten odotusten (Neh. 9:7-33), ja osoitti näin pitkämielisyytensä, laupeutensa ja armollisen rakkautensa mittaamattoman syvyyden. Ps. 78:38 mukaan Jumala todellakin ”on laupias, ei hän tuhoa syntistä, vaan armahtaa. Kerta kerran jälkeen hän hillitsi vihansa eikä antanut kiivaudelleen valtaa.”

JUMALA ON HIDAS VIHASTU- MAAN

Jumala on vihainen pahuudelle, koska hän on rakkaus. Jumala on niin laupias ja armollinen, että eräs Raamatun profeetta jopa moitti Jumalaa siitä, että tämä on liian armollinen!

Pohdi kertomusta Joonasta ja hänen reaktiotaan koskien Jumalan laupiasta anteeksiantoa niniveläisiä kohtaan (Joonan 4:1-4). Mitä tämä kertoo meille Joonasta ja mitä Jumalasta? (Ks. myös Matt. 10:8.)

Joonan reaktio Jumalan osoittamaan armoon on kuvaava kahdella perustavaa laatua olevalla tavalla. Ensinnäkin se osoittaa Joonan oman kovasydämyyden. Hän vihasi assyrialaisia niin paljon sen vuoksi, mitä nämä olivat tehneet Israelille, ettei hän halunnut Jumalan osoittavan heille armoa.

Mikä opetus meille! Meidän on varottava tätä samaa asennetta, vaikka se olisikin ymmärrettävää. Kaikista ihmisistä juuri niiden, jotka ovat kohdanneet Jumalan armon, pitäisi tunnistaa, miten ansaitsematonta armo on, ja siten olla valmiita ulottamaan armo myös muille.

Toiseksi Joonan reaktio vahvistaa sen, miten keskeistä Jumalan luonteessa on hänen laupeutensa ja armonsa. Joonan tunti Jumalan armon niin hyvin, että – juuri siksi, että Jumala on ”anteeksiantava ja laupias” ja ”kärsivällinen ja sinun hyvytesi on suuri” (Joonan 4:2) – hän tiesi, että Herra luopuisi tuomiosta Niniveä vastaan. Jumala kohtelee kaikkia kansoja ja kansakuntia oikeudenmukaisesti ja armollisesti.

Hepreankielinen ilmaisu, joka on käännetty ”kärsivällinen”, ”hidas vihastumaan” tai ”pitkämielinen”, voitaisiin kääntää kirjaimellisesti ”pitkänenäinen”. Heprean kielessä viha liitettiin vertauskuvallisesti nenään, ja nenän pituus kuvaa sitä, kuinka kauan kestää, että ihminen vihastuu.

Viittaukset Jumalaan ”pitkän nenän” muodossa kertovat siis siitä, että Jumala on hidas vihastumaan ja että hän on pitkämielinen. Vaikka ihmisillä ei kestä kauaa vihastua, Jumala on äärimmäisen pitkämielinen ja kärsivällinen sekä osoittaa armonsa vapaasti ja runsaasti, mutta ei kuitenkaan oikeuta syntiä tai sulje silmiään epäoikeudenmukaisuudelta. Sen sijaan Jumala itse sovittaa ristin kautta synnin ja pahuuden, jotta hän voi olla sekä oikeudenmukainen että tuomari niille, jotka uskovat häneen (Room. 3:25, 26).

Oletko koskaan epäonnistunut osoittamaan armoa tai laupeutta jollekin, joka on tehnyt sinulle vääryyttä?

VANHURSKAS SUUTTUMUS

Vaikka vihassa on monia sopimattomia muotoja, Raamattu opettaa myös, että on olemassa "vanhurskasta suuttumusta".

Kuvittele, että äiti katsoo kolmevuotiaan tyttärensä leikkimistä leikkipuistossa, ja yhtäkkiä mies hyökkää hänen tyttärensä kimppuun. Eikö äidin pitäisikin olla vihainen? Totta kai. Viha on oikea rakkaudesta kumpuava reaktio tällaisessa tilanteessa. Tämä esimerkki auttaa meitä ymmärtämään Jumalan "vanhurskaan suuttumuksen".

Lue Matt. 21:12, 13 ja Joh. 2:14, 15. Mitä Jeesuksen reaktio siihen, mihin temppeiliä käytettiin, kertoo meille siitä, että Jumala vihaa pahuutta?

Näissä tilanteissa Jeesus osoittaa "jumalallista kiivautta" ja oikeudenmukaista närkästystä niitä kohtaan, jotka kohtelivat Jumalan temppeiliä markkinapaikkana ja jotka olivat muuttaneet sen rosvojen luolaksi käyttääkseen hyväkseen leskiä, orpoja ja köyhiä (Matt. 21:13; vrt. Joh. 2:16). Temppeiliä ja jumalanpalveluksia, joiden oli tarkoitus kuvastaa Jumalan armollista anteeksiantamusta ja syntisten puhdistamista, käytettiin sen sijaan joidenkin heikoimmassa asemassa olevien huijaamiseen ja sortamiseen. Eikö Jeesuksen olisi pitänyt olla vihainen tästä kauhistuksesta?

Meille tarjotaan lisää esimerkkejä Jeesuksen oikeudenmukaisesta suuttumuksesta Mark. 10:13, 14 ja Mark. 3:4, 5. Ihmisten tuodessa Jeesuksen luo pieniä lapsia "opetuslapset moittivat" heitä, jolloin Jeesus todellakin harmistui - kirjaimellisesti "suuttui". Hän sanoi heille: "Sallikaa lasten tulla minun luokseni - -." (Mark. 10:13, 14.)

Toisaalla, kun fariseukset odottivat voivansa syyttää Jeesusta sapatin rikkomisesta tämän parantaessa silloin, Jeesus kysyi heiltä: "Kumpi on sapattina luvallista, tehdä hyvää vai tehdä paha, pelastaa ihmishenki vai tappaa ihminen?" (Mark. 3:4). Hän "loi heihin vihaisen katseen; hän oli murheissaan heidän sydämensä kovuudesta", ja paransi sitten miehen (Mark. 3:5). Kristuksen vihaan liittyy tässä yhteydessä surua ihmisten kovuudesta; se on rakkaudesta kumpuavaa vanhurskasta vihaa samalla tavalla kuin Vanhassa testamentissäkin. Kuinka rakkaus ei voisi olla järkyttymättä pahasta, varsinkin kun paha vahingoittaa tuon rakkauden kohteita?

Miten meidän tulisi varoa, ettemme yritä oikeuttaa itsestä vihaa "oikeudenmukaisena suuttumuksena"?

JUMALA EI ILOITSE KURITTAMI- SESTA

Jumala osoittaa pitkin Raamatun kertomuksia toistuvasti suuret tunteensa alistettuja ja sorrettuja kohtaan sekä vastavasti vanhurskaan suuttumuksensa sortajia kohtaan. Jos pahuutta ei olisi, Jumala ei olisi vihainen. Hänen vihansa kohdistuu vain ja ainoastaan siihen, mikä vahingoittaa hänen luomakuntaansa.

Val. 3:32, 33, VKR mukaan Jumala ei sydämen halusta vaijaa ihmistä. Hän ei halua tuomita pahantekijöitä, mutta lopulta rakkaus vaatii oikeudenmukaisesti toimimista.

Tästä totuudesta on esimerkkinä se, kuinka kauan Jumala jatkoi anteeksiantamista kansalleen. Hän antoi heille toistuvasti tilaisuuksia tehdä parannuksen ja tulla sovitetuksi hänen kanssaan. Jumala kutsui profeettojen kautta yhä uudelleen kansaansa, mutta se kieltäytyi kuuntelemasta (ks. Jer. 35:14–17; Ps. 81:12–15).

Lue Esra 5:12 ja vertaa sitä Jer. 51:24, 25 ja 44 jakeisiin. Mitä tekstit selittävät tuomiosta, joka kohtasi Jerusalemla babylonialaisten kautta? (Ks. myös 2. Aik. 36:16.)

Esran kirjan 5. luvun mukaan sen jälkeen, kun kansa oli jatkuvasti ja katumatta vihastuttanut Jumalan, hän lopulta vetäytyi ja antoi kansan "Nebukadnessarin, Babylonian kuninkaan, käsiin" (Esra 5:12). Jumala teki kuitenkin niin vasta sen jälkeen, kun kansa ei "enää voinut pelastua" (2. Aik. 36:16), ja myöhemmin Jumala kosti Babylonille sen Juudalle aiheuttaman suunnattoman tuhon (Jer. 51:24, 25, 44; vrt. Sak. 1:15).

Monet muut Raamatun Jumalan aiheuttamiksi kuvaamat tuomiot selitetään tapauksina, joissa Jumala "antaa" kansan sen vihollisille (Tuom. 2:13, 14; Ps. 106:41, 42) sen mukaan, miten kansa on päättänyt hylätä Herran ja palvella muiden kansojen "jumalia" (Tuom. 10:6–16; 5. Moos. 29:23–25). Jumalan viha pahuutta kohtaan huipentuu lopulta kaiken pahuuden kokonaisvaltaiseen hävittämiseen. Se juontaa juurensa Jumalan rakkaudesta kaikkia kohtaan sekä hänen halustaan tuottaa lopullista hyvää maailmankaikkeudelle, joka itsessään on osallisena koko synnin, kapinan ja pahuuden kysymyksessä.

Miten se, ettei Jumala halua tuomita ketään, vaikuttaa käsitykseen jumalallisesta vihasta ja kiivaudesta?

OSOITA LAUPEUTTA

Vaikka jumalallinen viha on ”kauhea” asia, se ei missään nimessä ole moraaliton tai rakkaudeton. Päinvastoin Vanhassa ja Uudessa testamentissa Jumala ilmaisee vihansa pahuutta kohtaan rakkautensa vuoksi. Jumalallinen viha on kauheaa, koska pahuuden salakavaluus on vastakohta Jumalan puhtaalle hyvyydelle ja kirkkaudelle.

Tässä suhteessa rakkaus on Jumalalle oleellista, viha ei. Missä ei ole pahuutta tai epäoikeudenmukaisuutta, siellä ei ole vihaakaan. Loppujen lopuksi Jumalan rakastavin teko, jolla hän hävittää pahuuden maailmankaikkeudesta, poistaa tehokkaasti myös vihan. Se johtuu siitä, ettei epäoikeudenmukaisuutta tai pahuutta tule enää koskaan olemaan. Ajasta aikaan tulee olemaan vain ikuisuus autuutta ja oikeudenmukaisuutta täydellisessä rakkaussuhteessa. Jumalallista vihaa ei enää koskaan tule olemaan, koska siihen ei enää koskaan ole tarvetta. Mikä ihana ajatus!

Jotkut ovat huolissaan siitä, että jumalallinen viha saatetaan tahattomasti tulkita niin, että se antaa luvan inhimilliselle koston. Lue 5. Moos. 32:35, Sananl. 20:22, Sananl. 24:29, Room. 12:17-21 ja Hepr. 10:30. Miten nämä tekstit suojaavat inhimilliseltä koston?

Raamatun mukaan Jumalalla on oikeus tuomita, ja kun hän niin tekee, hän tekee sen aina täydellisen oikeudenmukaisesti. Sekä Vanhassa että Uudessa testamentissa kosto varataan nimenomaan Jumalalle. Paavali kirjoittaa Room. 12:19 (RK 2012): ”Älkää itse kostako, rakkaani, vaan antakaa sijaa Jumalan vihalle, sillä on kirjoitettu: ’MINUN ON KOSTO, MINÄ MAKSAN TAKAISIN, sanoo Herra.’” (Isot kirjaimet lisätty, sama ajatus kuin 5. Moos. 32:35.)

Vaikka Jumala lopulta tuomitsee epäoikeudenmukaisuuden ja pahuuden, Kristus on valmistanut tien kaikille, jotka uskovat häneen. Todellakin, Jeesus ”pelastaa meidät tulevalta vihalta” (1. Tess. 1:10; vrt. Room. 5:8, 9). Tämä on Jumalan suunnitelman mukaista: ”Jumala ei ole tarkoittanut, että saisimme osaksemme vihan vaan että pelastuisimme Herramme Jeesuksen Kristuksen tullessa.” (1. Tess. 5:9.) Jumalallista vihaa ei mitätöidä, mutta ne, jotka uskovat Jeesukseen, vapautuvat tällaisesta vihasta Kristuksen tähden.

Millä tavoin Kristuksen sovitustyö on osoitus oikeudenmukaisuudesta, joka vapauttaa meidät vihasta?

KERTAUS

Lisäaineistoa: Lue Ellen G. White, *Alfa ja omega*, osa 1, s. 297–311 tai *Patriarkat ja profeetat*, s. 294–309.

Kultaisen sonnin synnin yhteydessä Ellen G. White kirjoitti: ”Israelilaiset olivat syyllistyneet maanpetokseen, vieläpä sellaista Kuningasta vastaan, joka oli suonut heille runsaasti kaikkea hyvää ja jonka arvovaltaa he olivat vapaaehtoisesti sitoutuneet tottelemaan. Jotta taivaallinen hallitus voisi pysyä vallassa, maanpetturien oli saatava oikeutettu rangaistuksensa. Mutta tässäkin Jumala osoitti armoaan. Samalla kun hän säilytti lakinsa voimassa, hän soi valinnan vapauden ja katumuksen tilaisuuden kaikille. Vain ne tuhottiin, jotka itsepintaisesti jatkoivat kapinoimistaan.

Tämä synty oli välttämättä rangaistava osoitukseksi ympärillä asuville kansoille siitä, ettei Jumala suvainnut epäjumalanpalvelusta. Antamalla syyllisten kärsiä ansaitsemansa rangaistuksen Mooses joutui Jumalan välikappaleena merkittävään muistiin vakavan ja julkisen vastalauseeseen heidän rikostaan vastaan. Kun israelilaiset tämän jälkeen tulisivat tuomitsemaan naapuriheimojensa epäjumalanpalveluksen, heidän vihollisensa esittäisivät vastasyytökseksi sen, että kansa joka piti Kaikkivaltiaasta Jumalanaan oli tehnyt vasikan ja palvonut sitä Hoorebilla. Vaikka Israelin olikin pakko tunnustaa tuo häpeä todeksi, se saattoi silloin kuitenkin kertoa rikkomuksen tekijöiden kauheasta kohtalosta ja siten todistaa, ettei heidän syntiään aikanaan hyväksytty eikä puolusteltu.

Rakkaus vaati tätä syntiä rangaistavaksi yhtä hyvin kuin oikeuskin. – Oli Jumalan armoa antaa tuhansien joutua kärsimään, sillä muutoin olisi ollut pakko langettaa tuomiot miljoonille. Pelastaakseen monet hänen täytyi rangaista muutamia.” (1AO 305, 306.)

Keskustelunaiheita:

1. Miksi luulet, että niin monet kamppailevat jumalallisen vihan käsitteen kanssa?
2. Mitä ongelmia syntyy aina, kun ihmiset hakevat kostoa, mutta mitä ei ole koskaan Jumalan hakiessa sitä?
3. Miten Jumalan tuomio Israelia kohtaan kultaisen sonnin kapinan jälkeen oli myös osoitus jumalallisesta armosta? Mitkä muut Raamatun esimerkit osoittavat, että jopa Jumalan tuomio on rakkauden teko?
4. Kuinka tärkeää meidän on pidättäytyä tuomitsemasta muita? Keskustele tästä erityisesti 1. Kor. 4:5 valossa.